

1. LUKU

Lapsentekohan on yksinkertaista. Ensin äiti nielee yleensä mehun tai veden kera vauvansiemenen. Sitten hän paisuu korvapuustin lailla kuin kuumassa uunissa. Lopulta äiti munii pimpistäään munan ja sopivan hautomisajan jälkeen munasta kuoriutuu vauva! Tai kissanpentu.

Ihmettelin aina sitä kissanpentua, mutten viisivuotiaana halunnut kyseenalaistaa isosiskon kertomaa. Meilläkin oli kaksi kissaa, ja usein iltaisin sängyssä mietin niiden alkuperää kuulemani valossa. Ja sitä, voisinko pyytää äidiltä vielä kolmannen kissan, pikkusiskon sijaan.

Näitä mielikuvia elättelin aikani. Vuosien kuluessa *Suosikki*-lehden Honey&Bees-palsta opetti vauva-asioista vielä paljon lisää. Luokka-asteiden vaihtuessa myös biologian kirjat avasivat lisääntymisen maailmaa. Isot tytöt supisivat välitunnilla juttuja, joita kuuntelin salaa, korvat punaisina. Kaikessa yksinkertaisuudessaan ikivanha resepti vauvantekoon oli helppo: *ryhdy lisääntymään säädyllisten pesiytymis- ja kosioriittien jälkeen.*

Luulenpa, että heikon näköni tai kärsimättömän luonteeni takia minulta jäi lukematta se kärpäsenpaskan kokoinen printti reseptin lopussa: *Joskus tähän kaikkeen tarvitaan kymmenittäin pillereitä, pistoksia, verikokeita, lääkäreitä, hoitajia, kipua, itkua ja epätoivoa. Silti voi olla, että saat tyytyä kissanpentuun. Ellet ole valinnut allergista kumppania.*